

**או השתדלות
ראויה?**

קריירה

כלל לא הבין למה לנו לעבור עבודה הוא שאל: יש לכם חובות? המשכורות כעת מספיקה? האישה מרוצה בעבודה? כשבעלי ענה בשלילה לשאלה הראשונה, ובחיוב לתשובות האחרות (אנחנו רחוקים מעשירות, אבל 'מספיקה' - הכוונה שגומרים את החודש הגם שחיים בחשבון) הוא ענה לו - אז למה לעבור???

כלומר: זו לא דרך ביהדות, וזה לא חלק מחובת ההשתדלות להגדיל הכנסות כשאינן בכך צורך ממשי ומיידי - הצורך של חיתון ילדים בעוד למעלה מעשור לא נחשב כצורך מיידי, וכן הרצון לחיות ברווחה מעבר לסטנדרט הוא גם לא ממש צורך, ולא ממש דרכה של תורה. (וזה שבדורנו לא מקובל לחיות עם פת במלח ולא לישון על הארץ - לא אומר שהדרך ההפוכה לגמרי, היא הדרך הנכונה) (בדרך אגב, הגם שזה נשמע הכי אנדי, אבל זו לגמרי האמת - נודע לי אחר כך מחברות שעובדות באותו מקום עבודה אליו הייתי אמורה לעבור, שהפריקט ההוא אליו רצו להכניס אותי נסגר תקופה קצרה לאחר מכן, לו הייתי עוברת, סיכויים רבים שהייתי מפוטרת...)

בהזדמנות אחרת הוצע לנו להשקיע בנכס שמבחינה הגיונית זה היה עסק משתלם מאד ויוכל לסייע בעתיד לחיתון הילדים (לא משהו שאמור לכאורה להפריע לבעלי בלימודו), בעלי שוב הלך לשאול את הרב האם נכון לנהוג כך? הרב שאל את בעלי: אתה אברך? לומד שלושה סדרים ביום? נהנה מהלימוד? וכשבעלי, שהוא ב"ה אברך רציני השקוע בלימוד, ענה בחיוב על הנ"ל כשהוא נבון עד שורשי שערותיו למשמע השאלות,

הולך, ובגדים לילדים רק של בסטייל שהולך היום. ולמה? כי יש לי אפשרות כספית.

אני יודעת שיש שיגידו שאין שום בעיה לקנות עגלה טובה או רכב טוב שהוא גם טוב ואיכותי וגם יפה ואופנתי, אבל השאלה היא, האם זה לא פוגע באווירה בבית? האם הילדים שיגדלו אכן יספגו את המושגים האמיתיים של בית של תורה בצניעות ובפשטות בלי לרדוף ולקנות יותר מה שהולך מאשר מה צריך ומה מספיק למען בית שהתורה בו מרגישה "בבית"?

וכן אם אני יודעת שלצורך פרנסת הבית שלי מספיק לי משכורת של X בחודש, אז האם יש עניין לחפש עבודה שמרוויחים בה יותר בשביל חסכונות? מה גדר ההשתדלות הנכונה? ואיך אדע לבחור נכון בשלב הראשוני של הגדרות של חיפוש עבודה? אשמח להפנייה להרצאה ספציפית בנושא.. תודה רבה ויישר כוח לצוות השמורה על עבודת הקודש שאתן עושות.

זה לא חלק מחובת ההשתדלות להגדיל הכנסות כשאינן בכך צורך ממשי ומיידי... התוצאות היו רווחיות לאמרי, כל מי שטעם את טעמה של מנוחת נפש הבוטח יוכל להבין זאת

תודה שאתם מעלים נושא כה חשוב, אני עובדת הייטק למעלה מעשור. לפני כמה שנים הזדמנה לי הצעת עבודה מפתה ללא שום בעיה בכשרות העבודה. בעלי הלך לשאול את אחד מגדולי הדור איזושהי שאלה קטנה שהייתה לנו בעניין, וקיבל תשובה שכלל לא ציפה לה: הרב בכלל לא התייחס לעצם השאלה ששאלנו, אלא

אם יש באפשרותי להרוויח משכורת שמה, האם זה לא יפגע ברוחניות שלי ובאווירה בבית שלי? מה גדר ההשתדלות הנכונה?

שלום תגובה לתגובות של הסיפור האחרון -

כאחת שמסתקרנת לקרוא את התגובות של בנות משפחת השמורה, הפעם התגובות ממש גרמו לי לבלבול וחוסר בהירות עם כל העניין של השתדלות בפרנסה והחזקת בית של תורה.

אשמח אם משהי תעשי לי סדר בראש. אני בחרתי בית של תורה וידעתי שהמשמעות של זה, זה הסתפקות במועט, ויתור על מותרות והנאות גשמיות מיותרות, חיים פשוטים ובלתי מוחצנים עד כמה שניתן, וכמובן בתוך גבולות הנורמה בלי קיצוניות מדי.

ואז כל השיג השיח האחרון קצת העלה לי תהיות בהשקפה. אני מאמינה שכל מי שמרוויחה משכורת טובה בעבודה, הגיבה בעד העניין של משכורות גבוהות ועבודה בחברות טובות ועוד כל מיני הצהרות שכולן למען בית של תורה. וכל מי שבחרה להשתכר שכר נמוך, למרות שיש לה אפשרות אחרת, אמרה את התגובות נגד הקריירה ועוד מספר הקרבות בנושא שכולם למען בית של תורה.

השאלה שלי היא, אם יש באפשרותי להרוויח משכורת שמנה, האם זה לא יפגע ברוחניות שלי ובאווירה בבית שלי? הרי ברור לי שאם ארוויח משכורת טובה, אז אני ארשה לעצמי לקנות רכב יותר מהסטנדרט, עגלה לילדה של החברה הכי איכותית, אבל גם מה שהכי

הרב שלו. שאל אותו שוב החפץ חיים: ממה אתה מתפרנס? חזר התלמיד על תשובתו וכך שוב ושוב, עד שאבד התלמיד את סבלנותו ושאל את החפץ חיים מדוע הוא שואל שוב ושוב.

ענה לו החפץ חיים: היה שווה ליצר הרע לתת לך כל הרבה כדי להדיח אותך מהמצוות שקיימת - ולא היית ירא שמיים גדול, להרחיק אותך מהתורה שלמדת ולא היית למדן גדול... ק"ו לעושי רצונו...

ליצר הרע כ"כ שווה שנלך לעבוד במקומות קרייריסטיים וניכנס לסכנה של היסחפות לאבד את המשמעות האמיתית של חיינו כאשת חיל וכ"אידישע מאמע", שהוא דואג שנקבל שם גם משכורות כפולות ומשולשות ושהבעלים יוכלו לשבת וללמוד...

אני מבנה את הניסיון הזה מאד בתור אחת שגם כן התקבלה לחברה ענקית עם משכורת ענקית ועובדת היום במקום חרדי ושומר עם משכורת פחות מחצי.... בעלי תמיד אומר לי לבדוק עם עצמי איך אני מגדירה את עצמי - אשת אברך, אמא, ועובדת פרנסתינו כמתכנתת, או חלילה כ - מתכנתת full - stack נשואה+...

אני רואה כאוחש איך ההשתדלות והפרנסה הם 2 קווים מקבילים שלא דוקא נפגשים....

כעצמאית מס' שנים מכובד וכאמא למשפחה ברוכה בלע"ה, אני רואה במוחש איך ההשתדלות והפרנסה הם 2 קווים מקבילים שלא דוקא נפגשים....

יכולה לעבוד שעות על כרוייקט שנראה משתלם ומבטיח, ובסוף - אם אחשב מס' שעות עבודה מול

את טעמה של מנוחת נפש הבוטח יוכל להבין זאת, ואת השלישי לא אוכל לפרט - כיוון שאם אעשה זאת, יש חשש סביר שלא תאמינו לכל הכתוב לעיל. רק אכתוב בקצרה, שבסיומה של אותה חופשת לידה קרה לנו מופת של ממש שהיה קשור בקשר מובהק ללימוד שלנו בספר הזה.

הרבה הצלחה לכל אחת באשר היא (ואם מכל הנכתב לעיל לפחות המסר של להיוועץ בעצת גדולים לפני צעדים משמעותיים ייקלט, והיה זה שכרי) בהמון הערכה לכל אישה ובחורה שמוסרת נפשה לטוב חלק בפרנסת ביתה... ובהמון תודה והערכה לבמה נכבדה זו.

אני מכינה את הניסיון הכזה מאד בתור אחת שגם כן התקבלה לחברה ענקית עם משכורת ענקית ועובדת היום במקום חרדי ושומר עם משכורת פחות מחצי.... בעלי תמיד אומר לי לבדוק עם עצמי איך אני מגדירה את עצמי - אשת אברך, אמא, ועובדת פרנסתינו כמתכנתת, או חלילה כ - מתכנתת full - stack נשואה+...

הייתה כאן מישהי ששאלה למה מקומות חרדיים משלמים שליש מכל אותם המקומות הקרייריסטיים וההייטקיסטים? אפשר לענות שמעריכים פחות את העבודה, ניצול וכו וכו, אבל התשובה האמיתית היא כמו בסיפור הבא:

פעם נסע החפץ חיים ברכבת וכגש את אחד מתלמידיו ששנה ופירש ל"ע. שאל החפץ חיים את אותו אדם ממה מתפרנס. אותו תלמיד החל מתפאר בכל העושר

ענה לו הרב אז למה לך??

כאומר - ניחא היית צריך תעסוקה, (ואדגיש שוב זה לא משהו שאמור היה להטריד את בעלי מעבר לזמן הקצר של תחילת ההשקעה.) אבל אם זה לא הסיבה אז איזו סיבה כן?

יכול להיות שהדברים יישמעו תמוהים למי מהקוראות הנכבדות. וכמובן תמיד צריך לזכור - כי הוראה ליחיד בשום אופן אינה הוראה לציבור וכל אחד צריך לשאול בעצמו את הרב שלו לפי הנתונים שלו. גם לי לפני כמה שנים כשקיבלתי את התשובה אודות מעבר העבודה

היה לא מובן לשמוע את זה, הרי למה אני עובדת? בשביל כסף לא? אז אם זו המטרה למה לא להרוויח כמה שיותר?

היום לאחר שנים, התשובה הזו ממש מובנת לי על עצמנו.. ואני בטוחה שכל אחת מאיתנו תוכל לקבל ממנה כיוון וחוזק עם מעט התבוננות. אגב, אוסיף עוד משהו ששמענו מאותו רב מגדולי, אולי יהיה למישהי תועלת מזה, לפני כמה שנים חבר שהיו לו קשיים בפרנסה סיפר לבעלי שהרב המליץ לו ללמוד עם אשתו בקביעות את שער הביטחון

בחובת הלבבות. אותו זמן הייתי בחופשת לידה, למרות שב"ה לא היו לנו קשיים בפרנסה, החלטנו לנצל את החופשה וללמוד בספר בכל ארוחת בוקר.

התוצאות היו רווחיות לגמרי: הרווח הראשון הוא שנהנינו מאד מהלימוד המשותף. השני - כל מי שטעם

כל מי שטעם את טעמה של מנוחת נפש הבוטח יוכל להבין זאת

יכול ללמוד טוב יותר. לא אני אמרתי - מרבה נכסים מרבה דאגה...

האם הפרנסה בכלל תלויה בסכום שנרשם בתלוש המשכורת??? (אחת שהרוויחה בחודש אסויס פי כמה מחודש אחר וראתה בחוש איך הכסף שנכנס יצא כלצאות שבא...)

בעקבות תגובות רבות לסיפור "לבנות עתיד" חשבתי אולי תוכלו איכשהו לחזק את העניין של פרנסה משמיים, אמונה וביטחון.

יש שם תגובות רבות בנוסח של: "בחרתי במקצוע כי אני יודעת שאפשר להרוויח בו מספיק טוב בשביל לפרנס בית של תורה" גם מצד כאלה שנשמע שמצדדות בעד עבודה במקומות ה"נחשבים" וגם מצד אלה שנשמע שהן נגד עבודה כזו.

האם מישהי שבוחרת במקצוע הזה בטוח תוכל לפרנס איתו בית של תורה? ומי שבוחרת במקצוע אחר לא תוכל חלילה??? האם מישהי שכבר עובדת במקום עם משכורת גבוהה יכולה לפרנס ומישהי אחרת חלילה לא??? האם הפרנסה בכלל תלויה בסכום שנרשם בתלוש המשכורת???

חובות הלבבות כותב בשער הביטחון את הרעיון שאדם צריך לעסוק במה שלבו נמשך אליו. וכן שההשתדלות היא אמנם חובה, אבל לא בהכרח מביאה את הפרנסה. וגם מי שפרנסה באה אליו מכוח ההשתדלות צריך להאמין שזה לא בגלל ההשתדלות. וכמובן שכל אחד וההשתדלות שלו. אי אפשר להקיש מאחד לשני. וכל

תורה" לבין "קריירה".

עם זאת, ודאי שכל אחת צריכה לבדוק את עצמה שהיא לא עברה לקריירה, מה שדורש עצירה מדי פעם מהמירוץ השוטף ובחינת המקום שלי בעבודה לעומת הבית. ברור שבתור ציבור כן נכנס אלינו המושג של קריירה.

גם המציאות שהרבה נשים חרדיות מרוויחות יפה גרמה בעקיפין להעלאת רמת החיים, כי הן יכולות להרשות לעצמן כל מיני דברים ואז גם מי שאין לה אפשרות, מתחילה להרגיש את הצורך והרצון לעבור לעבודה שמכניסה יותר כסף.

ישר כוח על העלאת הנושא החשוב.

מרגישה שהתבלבלנו... לא אני אמרתי - מרבה נכסים מרבה דאגה

עוד על פולמוס הקריירה....

כל כך מרגישה שהתבלבלנו. שומעת את אחותי שקטנה ממני רק בשש שנים מדברת על כך שזו"צ לא יכול להתקיים על משכורת של X, ויש לה חברה פראיירית שהתחילה לעבוד ב - Y בחברה לא מספיק שווה... ומרגישה עלובה לספר לה על חיים בלי משכורת, בלי מלגת כולל, עם ילד ומשכנתא על הגב.

גם אנחנו ככה התחלנו ולא קרה לנו דבר. ב"ה, ה' הרחיב את גבולנו מאז, והיום אני מרוויחה טוב והיטב. ועדיין, אני לא מרגישה שרמת החיים השתדרגה יותר מדי ובוודאי לא רואה שאני מסופקת יותר או שבעלי

שכר - לא ממש מבטיח. ומצד שני פתאום תנחת עלי איזה הכנסה שלא עבדתי עליה כלום או כמעט כלום - והרווח בכפולות של.. משכ"ט לעבודה ההיא. לכן גם אעזור בשמחה ללא שכ"ט לשאלות מקצועיות קצרות טלפוניות. או למשפחה או חברה ללא תשלום, ואדע שממילא אני צריכה לעבוד. אז מה זה משנה על מה....

ולא תחשבו, בלי גאווה - אני עורכת וידאו מבוקשת מאד ומעסיקה כמה עובדות במשרה מלאה ובכלל בכלל לא זולה... אבל לא אקח כל עבודה, רק מה שארגיש שאינה ממנה או שזאת חובת השתדלותי לפרנסה, ולא עבודה שיצא ממנה עוגמת נפש וכו'.

כל עבודה אצלי תקבל את כל הלב והנשמה באמון ובאמונה ללא קשר לשכ"ט שנגבה מראש. לא מחפשת להגדיל מכסת עובדות ולא לעבוד בשעות מעבר. משעה 16.00 המשרד נסגר, וזה! למעט טלפונים ללקוחות שהבטחתי לחזור ולא הספקתי כי - "שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת אוכלי לחם העצבים".

אז אני משתדלת להיות אישה רגועה ואמא טובה ושמחה. ומי שהשפעתי עליה בכיוון עד כה, ב"ה מודה לי מאד ורואה בחוש את הדברים גם כן...

האציאות שהרבה נשים חרדיות מרוויחות יפה גרמה בעקיפין להצלחת רמת החיים

אני מאוד מסכימה עם זה שלכל אחת יש את המקום שלה והנתונים שלה, מה שאצל אחת הוא צורך בסיסי אצל השניה הוא מותרות. לכן יש הבדל בין הדעות מה היא עבודה הנכנסת להגדרה של "לפרנס בית של

בעיה שלי, שקשה לי להיות אסרטיבית ולומר יפה שאני לא יכולה)

באיזשהו שלב חתכתי ועזבתי את עולם ההייטק. עברתי לעבוד במשרד חרדי 6 שעות ביום, כולל 3 שבועות חופשת בין הזמנים. כולל חופשת ערב פסח. כמובן חול המועד. אם ילד חולה ח", כולם מבינים שמקומו של

הבעל בכולל. מקומי בבית לידו. חנוכה - כולם מבינים שיש פחות תפוקה, כי כולם יוצאים ב - 3 להספיק הדלקת נרות. אתן מבינות לבד את הכיוון. נשמע חיים פנטסטיים. המעבר היה קשה. השינוי היה חד. בעיקר בתלוש המשכורת.

אבל, אם חשבתי לנוח על זרי הדפנה, גיליתי שהניסיון לא נגמר לעולם!!! כי גם במקום הנוכחי שלי מעדיפים לשלם לעובדת אחת שתבצע עבודה של 2. גם במקום הנוכחי שלי יש דדליין צפוף, וצרכים ובקשות מהיום לאתמול. גם במקום הנוכחי שלי מצאתי את עצמי מנהלת צוות, ולוקחת את כולו אלי ללב. והעבודה מהבית, שנכנסה כל כך לשגרה, גורמת לי עוד יותר לאבד את הגבולות בין הבית לעבודה.

והיום, כמו אתמול, וכמו לפני עשור, אני עדיין עם יד על הדופק. נסחפת לפעמים, ויודעת שאני צריכה לבדוק את עצמי. להציב גבולות, בכל מיני צבעים. חלק (כמו לצאת מהמשרד אחרי 3.5) אפשר לעבור אבל לעיתים נדירות ולבדוק שהן לא הופכות לשגרה. חלק (כמו שעת ההשכבה, ערב שבת) קיבלתי עלי לא לעבור לעולם! האיזון משתנה עם הבית שמשתנה, והילדים

גיליתי שהניסיון
לא נגמר
לעולם!!!

הביטחון (פרק ד) ומאז ראינו ישועות. גם אם לא תמיד ישועה ב"כסף" אבל הרוגע הנפשי שהלימוד מביא הוא עצמו ישועה! והלוואי והחיזוק הזה יביא לי ישועות נוספות!

חובת ההשתדלות היא לפי אמונת האדם... ותמיד אפשר להאיר חלק מצורך ההשתדלות בתפילה

בקצרה - מעולם לא הצטערתי על שעה שלא עבדתי. פעמים רבות הצטערתי על שעה מיותרת שהוספתי.

באריכות - (החלק הראשון מדבר על מאמץ בעבודה, בלי קשר להשתדלות לגבי שכר. החלק השני - מדבר על חובת ההשתדלות) אני עובדת חרוצה, משקיעה. לוקחת אחריות ברמה גבוהה מאד. כמה פעמים במשך ה"קריירה" שלי עבדתי במשרה ניהולית, שדרשה ממני את כולי. כולל כולי. ובקושי הצלחתי להשתיק את המחשבות בשבת ולעצור עצירה מוחלטת של "כל מלאכתך עשויה".

אני מציינת שהבעיה שלי בדרך כלל לא הייתה שעות נוספות, כי ידעתי לתמרן. אם עבדתי 15 (!! שעות ביום אחד, יום למחרת עשיתי יום קצר. לא הכסף הוא שמשך אותי לעבוד יותר, כי אם מוסר העבודה המידי גבוה שלי (איפה הוא מול הכביסות, הבישולים והסדר?!) פעמים רבות עצרתי, בעיקר אחרי מקרים אדומים שחצו את הגבול והחלטתי לעזוב את התפקיד. גם עזיבת הניהול לא עזרה לי הרבה, כי מי שלוקח אחריות - המנהלים מזהים את זה מיד, ומנצלים כמה שאפשר. (וזאת עוד

אחד מרגיש בתוך תוכו מה בגדר השתדלות ומה מעבר להשתדלות.

היום יש כזה דבר שבנות הולכות ללמוד תכנות כי זה יביא להן כסף אפילו שבכלל לא נהנות מזה. ובנות שכן בוחרות במקצוע כי הן אוהבות את זה - אח"כ בחיפוש עבודה משננות לעצמן שהשכר הוא קריטריון מרכזי לפרנסת בית של תורה.

אז יש עוד דברים בחיים שצריך בית של תורה: צריך גם לשהות מחוץ לבית מספר שעות הגיוני, צריך גם סיפוק בעבודה.... כן כן! שמעתי על כאלה שעזבו עבודה לטובת עבודה בשכר גבוה יותר ואח"כ גילו שהאנשים שם לא סימפטיים או שהעבודה משעממת מאד!!! וצריכות פתאום להוכיח את עצמן מחדש וזה גורם להן הרבה מתח ואי פניות בבית.

ומעל הכל - הקב"ה הוא זן ומפרנס!!! מזונותיו של אדם קצובים לו מר"ה עד ר"ה!!! לא משנה כמה יעבוד ובמה יעבוד.

אולי תוכלו לתת לנושא במה משלו, אולי בהרצאות של רבנים (במיוחד בכנסים). מקווה שדברים שיצאו מהלב יכנסו אל הלב.

החותמת בדם לבי, אחת שהרוויחה בחודש מסוים פי 50 (!!! כן!!!) מחודש אחר שהרוויחה בו וראתה בחוש איך הכסף שנכנס יצא כלעומת שבא וגם בחרה להרוויח פחות, אבל להרוויח המון.....

נ"ב בעקבות קושי גדול שהיה לנו בפרנסת הבית, על אף שהייתה לי משכורת אפילו מעבר לממוצע - התחלתי ללמוד כל יום כמעט חובות הלבבות שער

תגובת שמורה:

אכן, טבעי מאד והגייוני שבתקופה בה יש פניות ועול הבית עוד לא על הצוואר, העבודה הופכת לגורם מרכזי, מעסיק וממלא. מחד יש בכך צד חיובי - טוב להיות עסוקים ולחוות סיפוק ועשייה, במקום להיגרר לתחושות שליליות או לבטלה שעלולה לגרור לנזקים רבים.

אך עדיין יש כאן עבודה עדינה של איזון וגבולות. חשוב מאד גם לבחורה להרגיל את עצמה לסולם ערכים נכון בו העבודה היא לא חזות הכל והמרכז היחיד של החיים. כדאי להשקיע ולחפש את הסיפוק הנפש והעשייה בעוד מקומות - בהחלט, גם בתחומי הבית והמשפחה, בלמידה, חברות, העשרת העולם הרוחני, תחביבים, וכל תחום שיכול לתרום כעת ולהכין לתפקיד החשוב בעתיד.

כך גם לא ניסחף אוטומטית אחרי כל דרישות העבודה והאווירה הקרייריסטית והחילונית שבה. לא כדאי לשאוב את הערך העצמי רק ממקום אחד, ובפרט ממקום המעניק ערך מעוות המושתת על יסודות מערביים...

איחולי הצלחה חמים לכל הבחורות היקרות והנפלאות, שעושות כבר עכשיו בחירות נכונות והגדרת תחומים מתוך גבולות ומחשבה, בעז"ה תזכו בקרוב לבנות את בתיכן - כאשר היסודות הנכונים כבר בנויים בכן מראש, יציבים ואיתנים!

אני רוצה לסיים ולומר מנסיוני שלפעמים אנחנו תולים אי עשייה לכאורה בביטחון ואמונה, אבל באמת הגורם הוא מידת העצלות. וכמו כן, תמיד אפשר להמיר חלק מעודף ההשתדלות בתפילה. ומנסיון - התפילה מועילה יותר מהשתדלות מצויה.

אני צוכדת בעבודה שטוב לי שם והיא מאוד שואבת ומאתגרת, איך אוכל ולא להפוך את זה למשהו די מרכזי בחיים שלי??

שלום וברכה, אני כותבת ממש מתמצית ליבי כי הנושא הזה גם בווער אצלי ממש עכשיו, כי אני בחורה כעת והתחלתי את העבודה במקום 100% חרדי, עם חסימה הכי מהודרת, הבנה מלאה של צרכים וכו',

אבל - - - במהלך העבודה די התקדמתי ואני נמצאת כרגע בתפקיד יחסית משמעותי בתוך החברה, וכן - העבודה ממלאת אותי, מספקת אותי ותופסת לי המון המון מהראש ומהלב... ולהגיד שיוצאים לעבוד אבל לא לעשות קריירה ולהשקיע בעבודה אבל לא לשאוב ממנה את הסיפוק וכו' זה פשוט לא הגיוני!!

יכול להיות שאני מדברת ממקום של בחורה ולכן זה שונה ממקום של נשואה, אבל מה אעשה ואכן אני בחורה כעת ואין מה לעשות אבל זה לא שאני מקבלת עניין, סיפוק וכו' מהבית פנימה, אלא כן - - העבודה היא זו שכעת ממלאת אותי. זה כואב לי ואני לא רוצה שזה יהיה ככה, אבל במציאות שאני עובדת בעבודה שטוב לי שם והיא מאוד שואבת ומאתגרת, איך אוכל ולא להפוך את זה למשהו די מרכזי בחיים שלי??

שגדלים.

העצות שלי הן: לכתוב את הגבולות שלי. (אפשר בשיחה עם הבעל) לעצור פעם בשבועיים עד חודש ולבדוק אם הגבולות לא השתנו. אם חרגתי מידי - להציב סייגים. זה עוזר במיוחד לנשים כמוני שלא יודעות להגיד "לא".

עצה של בעלי לעניין ההשתדלות, שעוזרת לי לבדוק אם ההשתדלות ראויה או מיותרת - היא לשאול את עצמי: האם אצטער אם לא עשיתי את העבודה הזאת. כלומר, נניח מציעים לי עבודה של שעה נוספת בסכום מסוים. ואני מתלבטת אם זה נכון להוסיף את השעה הזו, או שזה מעבר לחובת ההשתדלות.

אני צריכה לשאול את עצמי: נניח ולא לקחתי את העבודה, ובדיוק מזדמנת לי רכישה בסכום זה, ואני לא יכולה להרשות לעצמי עכשיו לחרוג מהתקציב השוטף. האם אומר לעצמי "חבל שלא לקחתי את העבודה - זה היה בדיוק משלים לי עבור ההוצאה הזו" או שאומר לעצמי: "השעה הזאת היתה מיותרת. היא היתה עולה לי בבריאות הגוף או הנפש. הפרנסה משמים והרכישה הזאת לא שייכת לי".

אם תצטערי על העבודה שלא לקחת - סימן שמבחינת אמונה ההשתדלות הזאת כן היתה אמורה להיעשות. כי חובת ההשתדלות היא לפי אמונת האדם. ואם לאחר מעשה הוא התחרט שלא לקח את העבודה - זה סימן שהאמין שהעבודה תיתן לו את הכסף ולא הזן את העולם.

והערכה ענקית לכולן!

נעים להכיר, מפתחת הייטק
בסטארטאפ תל - אביבי... איך
אפשר להגיד שכל מי שצופה
בחברות היי - טק הן "תרצו או
לא מחפשות קריירה"?

שלום לכולן

נעים להכיר, מפתחת הייטק
בסטארטאפ תל - אביבי, חרדית
יחידה בחברה, וכן, המשרד שלי
נמצא במרומי אחד המגדלים

הגבוהים בארץ.

אז לפני שהקוראות יכעסו עלי ויעברו הלאה הבאה
נתחיל עם ההזדהות. המשרדים האלו הם בשום
פנים ואופן לא למתחילות!!!! נקודה, סימן קריאה!! מי
שחושבת שהנסיונות במקום כזה מתחילים ומסתיימים
בישיבה נפרדת ובאינטרנט מסונן - יכולה להמשיך
לחלום. לא אמרתי שהם לא משמעותיים - אבל מפאת
כבוד הבמה שאני באמת לא רוצה להכניס מושגים
למי שלא צריכה, אני לא אפרט מה כן הנסיונות. אבל
הם קשים ברמה אחרת. אני הגעתי מבית תוכנה גדול
לעובדות חרדיות, עבדתי בצוות אחד עם חברה במרכז,
והייתי בטוחה שאני יודעת הכל.

אז חשבתי, הניסיונות הם רצופים, בלתי נגמרים
ומפתיעים כל הזמן מחדש. כדי לשרוד במקום כזה,
צריך ערכים של פלדה, גב חזק מאחורייך, לעמוד כל

מה היה קורה
אם הייתי
נחשפת לזה
כל יום???
הלב שלי היה
מתרגל!

אז שהחיים שלי יהיו מסובבים לגמרי
בכאלה אנשים? מה יקרה לי? ושלא תבינו
לא נכון - קשה לנו עם המשכורת שלא
מגדלת את העקב של המקובל בענף...
יש לנו משכנתא ב"ה ושכירות וחיי יום יום
שוטפים 20 ילדים מתוקים שצורכים בלי עין
הרע.... ואנחנו חיים חיים אברכים פשוטים
בלי מותרות (פעם ב מותר שוקולד נכון?)
(וסוגרים את החודש ככה על השקל
ולפעמים גם זה לא.. ומה יקרה אם תהיה
הוצאה גדולה יותר?

ואפילו בעלי אומר לי לפעמים - נו אז אולי
תצאי לעבוד "בחוץ" ותרוויחי כי 3 וירווח לנו? הוא
פשוט ב"ה לא מכיר את הבוץ והרפש שבחוץ... אבל
אני - שקצת מכירה - לא רוצה... אני לא באה ח"ו להגיד
כן לעבוד פה לא לעבוד שם. כל אחת וההשתדלות
שמתאימה לה.

רק רוצה להגיד לבחורות המתחילות היקרות - לפני
שאתן מחפשות עבודה בכל מיני, תבררו מה קורה
שם.. "קבוצה חרדית" מה זה אומר? זה מספיק? אין
לכן מושג כמה מגעיל (כן!! סליחה על המילה) העולם
שבחוץ.

את כל הلمעלה כתבתי כדי שתבינו שאני באה ממקום
של אישה שכן צריכה כסף ומשכורת ולא רק מנפנת
סיסמאות.. אבל משתדלת (לכל הפחות) לחשוב על
המכלול - עלי כאישה וכאמא היום ולדורות ולא רק
על התלוש שבסוף החודש. מקווה שהובנת. בהצלחה

רק רוצה להגיד לבחורות המתחילות היקרות - לפני
שאתן מחפשות עבודה בכל מיני, תבררו מה קורה
שם..

רוצה להגיב על התגובות בנושא השתדלות - פרנסה
- קריירה וכו'...

אני עובדת מס' שנים בחברת קבלן חרדית עבור חברת
הייטק גדולה מפורסמת גלובלית וכו'... יושבת במשרד
חרדי עם חברות איכותיות ומקסימות ומתקשרת על
הצוות ע"ב מייל/טלפון וכו'.

ב"ה ההתחככות עם העולם הזה היא יחסית לענף
מינימלית.. אבל תאמינו לי שזה די והותר!!! לפעמים
בא לי להקיא אחרי ישיבה שבה אני משתתפת רק
טלפונית!!! כשקרה והיינו צריכות לנסוע למשרדי
החברה לצורך ישיבות וכו' - הרגשתי אח"כ ממש צורך
בשטיפה הגונה, לנקות את הראש מהיום שעבר עלי.
ומדובר על התנהגות קלאסית שלהם, לא ח"ו דברים
חמורים. (ב"ה מאז הקורונה כמעט ולא דורשים לבוא,
כולם למדו לעבוד מרחוק...).

ואני שואלת - מה היה קורה אם הייתי נחשפת לזה כל
יום??? הלב שלי היה מתרגל! לא הייתי מרגישה את
הדחיה הזו!!! האם כך אני רוצה להיות אמא לילדים
שלי? אישה לבעלי? גם ככה לפעמים אני מוצאת את
עצמי מספרת לו משהו מצחיק שמישהו סיפר.. או הזוי
איך X דיבר כך.. וכדומה.. ואח"כ תופסת את עצמי -
בשביל מה אני מכניסה לבעל האברך שלי את הדברים
האלה לראש???

הלוואי עלי נחת כמו שיש לאמא שלי - זה התפילה הכי גדולה שלי.

לכל אחת יש את כוחות הנפש שה' חנן אותה בהן, ואם כל אחת תצבור בהם שמתאים לה - ה' יפתח לה שערים לקבל כל מה שהיא צריכה באמאץ שדרש מנה

אני חושבת שיש בעיה בניסוח של השאלה... הבעיה מתחילה לא בשלב של "קריירה או השתדלות" אלא בשלב של "ללמוד X כי זה מה שמתאים לי או ללמוד Y כי זה מה שמתאים לחברה/שכנה/שדכנית..." וכו'.

כל אחת יודעת מה הכוחות שלה. ועל כל אישה או בחורה שבחרת מקצוע לברר עם עצמה - האם הוא מתאים לה, ליכולות שלה, ולכוחות שלה. עובדה שיש כמה מסלולי לימוד, של כמה מקצועות, וכל אחת ניגשת למקצוע שמתאים לה.... וזה לא שיש מסלול מקצועי אחיד לכל הבנות ו"כולן הופכות להיות עובדות ב X"...

לכל אחת יש את כוחות הנפש שה' חנן אותה בהן, ואם כל בחורה/אשה תעבוד במה שמתאים לה - ה' גם יעזור לה ויפתח לה שערים לקבל כל מה שהיא צריכה במאמץ שדרש ממנה ולא במאמץ מעבר למה שהיא יכולה.

אפשר להסתכל סביב - יש מלא כאלו שלמדו מקצוע שבזמן היה נשמע הכי טוב שאפשר - גננת, מפתחת וכו' והיום הן מספר 1 בעיצוב שמלות לאירועים, קונדיטוריה ועוד... בכלל לא במה שהן למדו.... והן גם מודות בעצמן שהפרנסה ב"ה פשוט מגיעה אליהן והן

אני מוסרת נפש כל יום ביומו לעבודה במקום כזה. אז איך אפשר להגיד שכל מי שעובדת בחברות היי - טק הן (ציטוט): "תרצו או לא מחפשות קריירה"? איך אפשר לעמוד להצהיר שהרצון לעבודה מספקת ולא משעממת, הרצון להצליח לגמור את החודש בכבוד זו הצגה ושמה קריירה?

לכל אלו שעמדו והצהירו ש"תודה על הנושא הכאוב הזה לראות נשים שנופלות לרשת של הקריירה" והן צריכת לדעת דחוף ש"כסף זה לא הכל בחיים" - צריך לזכור שאם אין קמח אין תורה. ובדור הזה צריך הרבה קמח.

לפעמים אני מקבלת את התחושה הזאת שאני בין הנשים היחידות בשמורה שהמשכורת שלהן היא מקור הפרנסה היחיד שלהן..

למה אני מרגישה שאני בין היחידות שהמשכורת שלהן היא לא תוספת הכנסה, לא השלמה למעטפות של נפש וחסכון לחתונה של הבת, ולא משהו שאפשר לוותר עליו כי "הילדים יותר חשובים מהכל"? אני חושבת שאבוא עם כרטיס העובד שלי לקבל פני משיח, כן, כי זה היה חלק מהמסירות שלי בחבלי משיח!

אם אחותי החמודה ב"ג (שלומדת מסלול תכנות מתוגבר) הייתה כותבת כזה מכתב - היא הייתה צריכה לכתוב שיש לה 3 אחיות גדולות מתכנותות המהוות לה לדוגמא אישית. אחיות ממש כמו בסיפור עם בתים לתפארת, בעלים אברכים, וכן, עובדות בחברות הייטק במרכז, מוסרות נפש להביא פרנסה הביתה, לא קרייריסטיות וכולן שמורות גאות!!!! תאמינו לי -

הזמן כל הזמן על המשמר ולדאוג חס וחלילה לא להתחספס ולא להתרגל.

במילים אחרות - המקומות האלו באמת שלא לכתחילה לאף אחת, אבל למתחילות הם קו אדום. ברור לי שיש החרגות, ומקרים בהם רב פוסק אחרת, אבל כאמירה כללית מבפנים - זו דעתי.

הזדהיתי עם המון תגובות, אבל היו תגובות שנכנסו לי כסכין בתוך הלב. אני עובדת כל כך קשה להביא פרנסה הביתה, מוותרת מיליון ויתורים, ויתורים של נוחות (נוסעת שעה וחצי כל כיוון לעבודה), ויתור על חברה ונמצאת לגמרי לגמרי לבד (מישהי כאן ניסתה פעם לא לשתף חברה בשום דבר??? אין לי נפש חיה לדבר איתה במשרד, לא להתלונן שהילד שלי חולה, שכואב לי הראש או כדי להראות את השרשרת החדשה שלי...), ויתורים על סביבה רוחנית תומכת ועומדת בנסיגות לא פשוטים בכלל, וכן גם ויתור על כל מיני דברים שעבודה מספקת מעבר לעבודה שהם נחמדים ומרעננים

וכל זה מסיבה אחת - כדי שבעלי יוכל לשבת וללמוד בנחת. וכדי שבעלי יוכל לעשות את זה אני צריכה א. סיפוק בעבודה ועניין - לא יכולה לעבוד 9 שעות ביום בעבודה משעממת, יש כאלו שכן. אני לא. (אגב, עבודה מעניינת יכולה להיות יפה מאד בחברה חרדית, זה לא סותר, רק שזוהי האופציה שנפתחה בשבילי). ב. הערכה והוקרה לעבודה שאני מבצעת. וג. כסף! כן, כסף. כדי לגדל משפחה אברכית צריכים בימינו הרבה כסף.

רוצות לקצור אח"כ תוצאות מבורכות. לכן, מותר לכן ואפילו רצוי מאד להתקבל לעבודה טובה, מתגמלת, מעריכה. אך כמובן חשוב לשים לב לדברים העקרוניים שלא מתכספים בדרך. הבת שלי טרם התקבלה לעבודה, אך היתה כבר בהרבה ראיונות בכמה וכמה חברות, וגם כשעובדות שם חרדיות האווירה היתה מאד חילונית וזרה. והיא ממש עכשיו אומרת, אני מעדיפה לעבוד במקום חרדי, כחות נוצץ כספית, אבל שמור ומוגן. וכאן בא הארה

2. בתור אמא לבנות בשידוכים, מה זה אומר שבחור רוצה רק בחורה שלמדה תכנות או ראיית חשבון? מידות טובות ויר"ש זה כבר לא פרמטרים? בחורה שלמדה למשל חינוך מיוחד וכד' כחות חכמה? כחות מוכשרת?

וחוזרת אליכן בנות צעירות מסיימות בית יעקב יקרות ומיוחדות כל כך! המשכנה והחזקנה חזק בחבל הרצון הכן שלכן לבנות בתים נאמנים לד' ולתורתו, ויתן ד' ותמצאנה מהר את הזיווג האמיתי הראוי לכן להקים איתו בית מקדש להשראת השכינה, ומי שזכתה וכבר הקימה את ביתה, אני מברכת אותה בכל לב שתזכה להמשיך את רוח ישראל סבא בבית המקדש הפרטי שלה.

מבחינתי - קריירה (כשהכוונה ל: עשיה, סיפוק, התקדמות...) זו השתדלות ראויה, כלפי בורא עולם, כלפי הבית וכלפי עצמי אני...
ראשית חייבת להודות על כך ולהודות, עד כמה

- משמחת אותן ונותנת להן יותר אנרגיה ומוטיבציה להשקיע גם בבית, בילדים, גם אם זה מאוחר בערב. וכן יכול להיות שהאוכל יהיה פחות מושקע ויהיו 2 מנות בארוחת ערב במקום 3... אבל אמא חוזרת הביתה שמחה, אמא יושבת איתם יחד ורוצה רק לשמוע איך היה להם היום, אמא מחפשת איך לכנק יותר... אמא מכנה יותר זמני איכות להיות עם הילדים, והכח שאמא מקבלת בחודש עבודה הלחץ הזה - מביא הרבה כח לאמא להשקיע בילדים לחצי שנה...

ויש כאלו שאותה עבודה **בדיוק** תעייף אותן יותר ותגמור להן את כל הכוחות לחצי שנה הקרובה... אז מה? נגיד לזו שזה נותן לה כח שלא תקח את הפרויקט כי זה "קריירה"? וה"השתדלות הראויה" שלה זה לעבוד עבודה שתשעמם אותה, תתסכל אותה, תוציא לה חשק מלעשות דברים אחרים ולהשקיע ביקרים לה מכל?...

אותר ואפילו רצוי מאד להתקבל לעבודה טובה, אתגמלת, מעריכה. אך כאובן חשוב לשים לב לדברים העקרוניים שלא מתכספים בדרך

שלום בנות שמורה יקרות מאד! כאמא לבת שסיימה סמינר במסלול הנדסאים+ תוכנית מיוחדת לבנות מוכשרות, אני מוכרחה להגיב ולהעביר את תחושותי אליכן.

1.הבנות באמת משקיעות המון כח ואון בלימודים מפרכים ושעות רבות, ההורים משקיעים הון תועפות על הלימודים (זה לצערנו בכל המסלולים) ובאמת

עושות מה שהן אוהבות, משהו שממלא אותן ונותן להן כח.

לעומת זאת - בטוח שכל אחת מכירה מישהי שלמדה משהו כי ככה "אבא/אמא/מורה/שדכנית/חברה" יעצה לה - ובסוף... במקרה הטוב הן "רק" מתוסכלות כל היום...

אני באופן אישי מכירה מישהי שרצתה ללמוד קוסמטיקה, ואמרו לה שזה יעשה לה שם רע בשידוכים... אז היא למדה הוראה... ועבדה בזה... וסבלה... ומה קרה בסוף? היא התעכבה 6 שנים בשידוכים, החליטה ללכת ללמוד קוסמטיקה, הציעו לה שידוך, הוא מראש רצה בכלל מישהי שתעבוד מהבית ורק לא מורה..... היא התחתנה ו... היא עובדת בקוסמטיקה....

ברור שבכל עבודה יש לעיתים זמני עומס ולעיתים זמנים פחות עמוסים. אבל ככה זה, ולא רק בעבודה... בחיים יש זמנים יותר עמוסים וזמנים פחות עמוסים. חודש חשוון אחרי החגים זה זמן עמוס? לרוב לא כל כך... ערב פסח זה לא זמן עמוס? אז מה, נחליט לוותר על פסח?!?! שכל השנה תהיה חודש חשוון?!?!? כשהילדים קטנים זה לא זמן עמוס?!?! אז מה נתחנן וישר נדלג לשלב של "אחרי החתונה של הילד האחרון.... כשחוזרים להיות זוג צעיר ויש זמן?!?!?"

השאלה היא לא אם זה בא על חשבון X אז לוותר על זה או לא.. אין פה נוסחה מתמטית....

השאלה היא מה התדירות, מה התוצאות של זה. יש נשים שדווקא עשיה ברוכה בעבודה שהן אוהבות

לגבי היקף ההשתדלות וגם ויתורים רוחניים במקום העבודה, צריך תמיד להיות עם יד על הדופק.

השמורה נותנת לי אישית ומחזקת!!

אני עובדת בחברת הייטק גדולה, ובפורום של נשים חרדיות נדהמתי עד כמה ראשי צוות ומנהלות חרדיות הצביעו על השמורה ואמרו – זו שומרת אותי! ישר כח ענק.

ולענייננו – שאלה לי: למה קריירה או השתדלות ראווה, אפשר לנסח קצת אחרת??... קריירה שהיא השתדלות ראווה! אני זוכרת שבשנתיים – שלוש הראשונות בעבודה, חשבתי לעצמי איפה כל אותם דיבורים נגד קריירה, וסגידה לעבודה... אני?? בכלל מחפשת חופש! ובמידה מסוימת הרגשתי לא בסדר עם עצמי שאני לא עושה את המירב והמיטב האפשרי במקום בו אני עובדת – שהלכתית זו ודאי בעיה של גזל.

בהמשך, כשהתחלתי להתאכסס (לא על הקריירה חלילה!) אלא בחיים ב"ה, כבר לא זו"צ. אחרי חל"ד וכו' ויש שגרה ברוכה ומלאה ב"ה, עשיתי חושבים שוב: "קריירה או השתדלות" והבנתי שכן.. כלומר לא!! – לו היו נותנים לי לדפדף בספר 8 שעות, לספור מכוניות 7 שעות עם שעה הפסקה – היה מספק אותי?? לא

ולא! לא מתאים לי, אני חייבת אתגרים, עשייה וכמובן סיפוק! צריכה – חייבת חופשים, אבל עוד יותר מכך – עשייה! ולי למשל, לא מתאים להיות עקרת בית בלבד. אם מותר לומר, אני אהיה עקרת בית טובה יותר אחרי יום עבודה עם סיפוק. ובימים שאני חווה חוסר עשייה בעבודה – גם אחרי הצהריים המוטיבציה והאמביציה למתוקים שלי – כחות... סיפוק והנאה הם המנוע שלנו (שלי בכל אופן) לפעול הלאה!

מבחינתי – קריירה (כשהכוונה ל: עשייה, סיפוק, התקדמות...) זו השתדלות ראווה, כלפי בורא עולם, כלפי הבית וכלפי עצמי אני...

לגבי היקף ההשתדלות וכן ויתורים רוחניים במקום העבודה, צריך תמיד להיות עם יד על הדופק

תודה רבה על הנושא החשוב! כמעט כל חודשיים יש לי מחשבות בנושא.

למדתי תכנות ועובדת בהוראת תכנות, גם אני כשסיימתי את הסמינר התפללתי לה' שתהיה לי עבודה שמורה רוחנית ולכן הרגשתי שהמקום שלי הוא בהוראה, אבל לפני שכל המתכנתות יתנפלו עלי בתגובות – אני רוצה להדגיש: במשך הזמן ראיתי שזה ממש לא העניין תכנות או הוראה. אני מכירה נשים שמורות וצדיקות הרבה יותר ממני שעובדות בתכנות וכן להיפך. וגם כשהתחילו החיים האמיתיים – קונים דירה, יש ילדים וכו' ראיתי שהכסף שנכנס הביתה כל חודש הוא באמת משמעותי ולא משהו שאפשר לוותר עליו.

לכן אני כמורה לתכנות אומרת לתלמידות שלי שעבודה

בתכנות היא בהחלט אופציה כי צריך לפרנס וזו דרך להתפרנס. אבל לגבי היקף ההשתדלות וגם ויתורים רוחניים במקום העבודה, צריך תמיד להיות עם יד על הדופק.

בסמינר הייתה לנו סדרת הרצאות של הרב איינהורן שאני עד היום זוכרת ממנה 2 כללים:

1. **אדם צריך לעשות השתדלות בהתאם לצורך שלו ולא יותר**, כלומר אם את ובעלך רואים שבסיכום החודשי מספיק לכם 10,000 להתקיים אז אין לך לעשות השתדלות כדי לקבל 30,000.

2. **השתדלות שיש בה ויתור רוחני לא תצליח**. חשוב לי לספר שגם בהוראה אני עובדת קשה! אין כסף חנים, וגם כאן תמיד אפשר לקחת עוד עבודה, עוד שיעורים פרטיים, בקיצור עוד הכנסות שיבואו על חשבון הבית.

הגבול בין השתדלות לאמונה, זה לבדוק מה בתוך הכוחות שלי – הפיזיים, הנפשיים והרוחניים, ולנסות להתחבר למצפן הזה מידי פעם. כך הופכים לכלי מחזיק ברכה

שלום לכן, תודה על הסיפור לגבי ההחלטה על שינוי ההגדרות, מחזק.

קראתי, לא זוכרת בשם מי, שהקו האדום והגבול בין השתדלות לאמונה, זה לבדוק מה בתוך הכוחות שלי – הפיזיים, הנפשיים והרוחניים, ולנסות להתחבר למצפן הזה מידי פעם. כך הופכים לכלי מחזיק ברכה.

אם אני מרגישה שאין לי כוח מאחד הסוגים הנ"ל, אז

ההפך מקריירה זה לא השתדלות...!, אף שבהרבה פעמים הן משיקות זו לזו.

העבודה הגדולה מתחילה ב - לזרות. אבל זה כל אחת בינה לבין עצמה...

אני חושבת ש: **אם העבודה היא לשם עבודה - זה קריירה.** כלומר, אם מוסיפים עבודה, שעות, או עבודה נוספת, **לשם משכורת יותר גבוהה** - זה אולי חסרון באמונה, אבל לא בטוח קריירה. אם עוברים עבודה בשביל תחום שיותר מושך, **שמביא יותר סיפוק** - זה לא קריירה. אבל אם עוברים/ מתקדמים/ משנים עבודה **נטו כי העבודה יותר ברמה/ יותר נחשבת זה קריירה.**

לדוגמה - לעבור לפיתוח, לעבור משרטט לאדריכלית, לעבור מהנהלת חשבונות ליעוץ מס - עלול להיות קריירה.... עד כאן בגדול.

נחدد את הדברים: העבודה הגדולה מתחילה בלזרות. אבל זה כל אחת בינה לבין עצמה.... מה גם שרוב הפעמים זה חופף - עבודה יותר נחשבת היא גם יותר שווה, יותר מספקת וכו', אך צריך לראות עבור מה עוברים עבודה - וניתן לזהות זאת ע"פ בידוד נתונים: לחשוב - אם זו היתה עבודה 'בזויה' או לפחות 'בלתי נחשבת' הייתי גם עוברת אליה?

בנוסף, להזכיר לעצמי תמיד - שעבודה נחשבת עלולה להיות חסרון! כי היא מבלבלת ועלולה לסחוף למקומות זרים! אז להתייחס לזה בתור התפשרות - אמנם יש בעבודה מעלות כמו שכר גבוה וכו, אך יש בה חסרון -

כל השתדלות שהינה לפי ההלכה וההשקפה, ובמסגרת הזמן והכוח - היא בגדר השתדלות ראויה

לדעתי האישית - כל מה שנכלל במסגרת שעות העבודה הסטנדרטיות (והשפיות) בתחום - יכול להיקרא השתדלות ראויה, כמובן על פי גדרי וסייגי ההלכה ודעת תורה והשקפה.

וכן בתוכן, גם כעובדת מחויבת ויעילה וגם כאישה שרוצה לפרנס בית של תורה, כל השתדלות שמותרת בתוך ההלכה וההשקפה של גדו"י של דורינו, ובמסגרת הזמן והכוח - היא בגדר השתדלות. לדוגמא: ללמוד דברים חדשים בזמן הפנוי, לחשוב איך לייעל את המערכת, להשקיע מעבר למשימה הספציפית המקומית כרגע וכו.....כל אלה עדיין לא הופכים אותך לאשת קריירה אלא לעובדת טובה שמועמדת לקידום ומשכורת טובה יותר וגם...סיפוק...

אבל - והאבל הוא על הגבול הדק - ברגע שהעבודה מעסיקה אותך מעבר לסטנדרט במשרה שלך - זה לדעתי מעבר להשתדלות. ז"א אם במהלך היום את מוצאת את עצמך חושבת איך ליעל/לקדם את המערכת מה לעשות בשביל לשפר וכו וכו וזה זולג על חשבון הבית וחיך האישיים - זה כבר זולג מעבר לגבול ההשתדלות.

זה לא בגדר השתדלות, גם אם זה מפתה שעם משהו קטן נשיג הרבה כסף, אם המשהו הקטן הזה הוא לא בכוחות שלי כרגע, אז זה לא ההשתדלות.

אתן דוגמא, קצת שינתי פרטים מזהים אבל נשארה אותנטית. לפני כמה ימים לא הרגשתי טוב ממש, ישבתי שעתיים במאמץ מיוחד בשביל לבצע עבודה מסוימת שהייתה דחופה, בשעה השלישית כבר הרגשתי שזה "אובר", כלומר, מעבר לגבול היכולת שלי, כבר גוזל לי מהסבלנות (סבלנות זה משאב נפשי חיוני לתפקוד רוחני תקין). לכן לא סיימתי את העבודה והרגשתי אותה מוכנה חלקית, שלחתי במייל וביקשתי שיעבירו למישהו אחר לסיים (למרות שהיה נראה לי שאם הייתי עובדת עוד כשעה, אז על השעה האחרונה הייתי מרוויחה פי כמה מאשר על השעתיים הראשונות. שמחתי שבחרתי בבחירה הנכונה מהרגע הראשון שבחרתי בה, כי הבנתי שזה מה שה' רוצה ומצפה ממני עכשיו.) ואני מגלה לכן בסוף שההפי הנד הוא שהבוקר (כמה ימים אחרי) הבנתי שהעניין הסתדר אפילו בצורה טובה יותר ב"ה, ומעכשיו העול הזה כנראה יירד ממני בלי הפחתה בשכר בס"ד.

יישר כוח על ההזדמנות לספר את סיפור גילוי ההשגחה שלי! האמנתי כי אדבר, בזכות שהעליתי את זה על הכתב, אני מקווה שגם בפעם הבאה אמצא כוחות לבחור בטוב בשמחה. תזכינה למצוות.

שהיא עבודה 'נחשבת'...

בהצלחה!!! (לדעתי הכותרת לא נכונה... ההפך מקריירה זה לא השתדלות...!), אף שבהרבה פעמים הן משיקות זו לזו).

להתחזק באמונה, ללמוד כל הזמן אמונה ובטחון ולא להרפות!

מזונותיו של אדם קצובים לו, זו לא סיסמא, זה אמיתי. והכל תלוי בדרגת האמונה. יש כאלו שחיים באמונה תמימה שגם 5 שעות עבודה יורידו את השפע, ויש כאלו שרק 8 שעות יתנו להם את ההרגשה שעשו את ההשתדלות הראויה. המסקנה: להתחזק באמונה, ללמוד כל הזמן אמונה ובטחון ולא להרפות!

אספר משהו אישי, כשעוד היינו משפחה קטנה והיתה לי בת אחת, ביררתי מול הרב שלנו מה דעתו שאוציא תואר, כי מקום העבודה החרדי מממן את העניין והלימודים על טהרת הקודש... התשובה שלו היתה שכנראה משעמם לי והוא מברך אותי בעוד הרבה ילדים בקרוב ממש (מה שאכן התקיים וב"ה ילדתי עוד 3 ילדים בתוך כחות מ - 3 שנים)

התשובה שלו העמידה אותי במקום ולימדה אותי שאין מה לחפש בחוץ, לא בלימודים ובוודאי לא בשעות נוספות בעבודה. אין מצב שלימודים ושעות נוספות לא באות על חשבון הבית! אני כבר 17 שנים בתחום המשרדי והיו לי הרבה אפשרויות קידום, שבעלי בהשקפתו הטהורה גדע אותן באיבן. בתחילה התמרמרתי אבל אח"כ כשהמשפחה גדלה הבנתי שזה

היה נכון וזה רצון ה'!!

בהצלחה לכולן, ושהקב"ה ישפיע על כולנו פרנסה טובה ולא יביא אותנו לידי נסיון..

אם חוזרים מהעבודה מדי הרבה פעמים בלי חשק לעשות לבית, יכול להיות שקצת עברנו את הגבול...

אני חושבת שהגבול הדק הוא כשיש 'אוף' קטן לחזור הביתה, (באופן קבוע! ולא חד פעמי, כשהבית הפוך והמשרד מסודר ומאורגן כמו בקטלוג של 'איקאה'...) כשאין סבלנות מספיק לענות לטלפון מהבית בעבודה, (שוב, לא כשהם מתקשרים 15 פעמים בשעה לשאול אם אני מרשה וופל מהארון...) כשאין סבלנות בבית להסביר מה בדיוק עושים בעבודה (זה יכול מאוד לעניין, לדוגמא את

הבעל שרוצה לדעת סתם כך מה עושים בעבודה...) (שוב, באופן שיטתי ולא ביום עייף ומבולבל...)

כשחושבים כל היום עליה, לאו דווקא כשהיא דורשת כ"כ הרבה שעות. כשמשוויצים בה, ואולי אם ישאלו אותנו במושב זקנים מה עשינו בחיים נאמר דבר ראשון כי עבדנו במקום XXX במקום לומר שעבדנו את ד', והשתדלנו לבנות לו בית ולגדל לו ילדים...

ואולי אפשר לומר כי העבודה אמורה לתת לנו תעסוקה (זה נראה לי מילה מתאימה יותר מהגשמה, שאותה כל

אישה באמת מחפשת בבית פנימה. וההוכחה, כי את העבודה מחליפים אם מוצאים אחרת יותר מכניסה, משתלמת או קרובה, ואת הבית שלנו לא כ"כ מהר. ב"ה...) וכסף ליום יום. אם חוזרים מהעבודה מדי הרבה פעמים בלי חשק לעשות לבית, יכול להיות שקצת עברנו את הגבול. לדעתי - - - בהצלחה לכולן..

השאלה מתחילה עוד הרבה קודם - מה העיקר בבית ומה הטפל? אורח חיים ראוי, שליו, או לחץ מטורף במרדף אחר הישגיות/השואות/תחרות...

לדעתי השאלה לא מתחילה מהקריירה או ההשתדלות. השאלה מתחילה עוד הרבה קודם - מה העיקר בבית ומה הטפל! ונובעת מתוך כאב גדול על ההתנהלות של כולנו כחברה חרדית שמורה, שבתקופה האחרונה

יותר ויותר מכניסה לעצמה ערכים של יוקרה גשמית!

רק כמה דוגמאות: עגלות תינוק ממותגות, בתים משופצים ברמה גבוהה ומפרט גבוה ביותר, (ומינימום עם יחידה להשכרה, כדי להרוויח יותר...) ביגוד יקר ויוקרתי שחייב להתחלף בכל חצי עונה לפי הקולקציות העדכניות, וכו'... אם אכן כל אלו נהיו כערך חשוב אצלינו, אז המשאב החשוב ביותר הוא 'כסף'!! ובהכרח קריירה...

אין מה לחפש בחוץ, לא בלימודים ובוודאי לא בשעות נוספות בעבודה

ברגע שהעבודה היא אלמנטי ולא מטרה, העבודה כבר לא תעמוד מול הבית אללא תהווה חלק נכבד מעבודת ה' שלך, מתפקידך בעולמך...

וואו, כ"כ רלוונטי... זה הסוגיה שתופסת לי הכי הרבה את הראש לאחרונה. אבל אני מנחמת את עצמי שכל עוד זה תופס את הראש כנראה שהמצפון עדיין יעיל ועוד לא הפכתי קרייריסטית...

כמו שכתבת, עבודה דורשת ותמיד על חשבון הבית, אבל אולי לא כדאי להפוך את הבית והעבודה לשתי זירות התגוששות, אחת מול השניה??? אולי צריך להתחיל להעריך את ההשתדלות שלנו מחוץ לבית למען הבית?

אני כל הזמן מחזקת את עצמי שהיציאה לעבודה עם כל מה שהיא "גוזלת" לי זמן, פניות ואנרגיות - היא בסך הכל הכלי שהקב"ה העניק לי על מנת להעניק לבית שלי יותר רווח, יותר תורה, וכדי להבטיח לילדים שלי אבא תלמיד חכם...

ברגע שהעבודה היא אמצעי ולא מטרה, העבודה כבר לא תעמוד מול הבית אלא תהווה חלק נכבד מעבודת ה' שלך, מתפקידך בעולמך... בתפילה שהשאלה הזו תמשיך להעסיק אותנו תמיד...

תשאיר לעצמך מרווח נשימה קטן. לא לשחוק את הכוחות עד קצה היכולת... היי קשובה לעצמך ולצרכים שלך יקיריך, וכאובך התחזקות תמידית באמונה שהוא האפרנס ואת רק פותחת את הצנור שלום, שמעתי פעם מרצה שסיפר ששאלו את החזו"א

לבנות עם משהו שאני סומכת עליו שיעזור לי לשמור על המסגרת שאני נמצאת בה).

בהצלחה, עצם השאלה כבר מראה שאת בדרך הנכונה...

כל העבודה שלה היא רק השתדלות, משהו שהיא עושה כי היא חייבת, כי נתקלל האדם "בזעת אפך תאכל לחם". וכבר אמרו "אין מהדרין בקללה"...

תודה על העלאת הנושא החשוב. אני חושבת שמה צריך לעמוד לנגד עיני האישה החרדה לדבר ה' זה שכל העבודה שלה היא רק השתדלות, משהו שהיא עושה כי היא חייבת, כי נתקלל האדם "בזעת אפך תאכל לחם". אם נחיה את זה ולא רק נצטט מן השפה ולחוץ, לא נרצה לעבוד יותר מהמינימום הנדרש להשתדלות ראווה, כי מי רוצה לעבוד בשביל לזרוק כסף לפח?

וכמו שכבר אמרו "אין מהדרין בקללה" המדד לדעתי לבדיקה אם הגבול הדק בין קריירה להשתדלות נחצה או עומד להיחצות, הוא לשים לב על חשבון מה העבודה שלי מגיעה. האם יש לי את הזמן לעשות את תפקידי האחרים העיקריים בחיי כמו להיות עם הילדים, לטפל בבית ובמה שהוא דורש, להיות אישה טובה וסבלנית, ובנוסף האם יש בי חום לעבודת ה' ולכל דבר שבקדושה, שאיכות וכו'.

אם יש מהנ"ל שקצת מקרטע, כנראה שפספסנו משהו חשוב בדרך וצריך לעשות חושבים מחדש.

או שאולי ערך חשוב לך שהות נינוחה עם הילדים שלך הרבה שעות? יכולת הסתפקות במה שיש ואפילו שימוש בביגוד יד שניה נוחותך? ועגלת תינוק יפה ונוחה ולא יקרה? ערך של אמונה בפרנסה משמים? וכמה שאת צריכה כדי לעבוד את השם יהיה לך כפי הצורך גם בלי השקעה מטורפת של שעות עבודה? ערך של אורח חיים רגוע, שלווה, ללא לחץ מטורף במרדף אחר הישגיות/ השוואות/ תחרות???

עצם השאלה כבר מראה שאת בדרך הנכונה... ובזכותך מתמקדת אללי עוד יותר המטרה שלי ביציאה לעבודה

תודה רבה על השאלה, בזכותך מתמקדת אצלי עוד יותר המטרה שלי ביציאה לעבוד. אני חושבת שלפני שיוצאים לעבוד צריך להגדיר לעצמי מה אני מחפשת, מה תנאי העבודה שלי.

זאת אומרת מה שעות העבודה שאני יכולה להקדיש לעבודה, באיזה מקום עבודה אני בשום אופן לא אעבוד, מה הגבולות שלי בחסימות אינטרנט וכד'. ברגע שיש לי את הנקודות שלי אני יכולה להתחיל לחפש עבודה, כי ברגע שיש כבר משהו "על הפרק" מאוד קשה לסרב וזה יכול לבלבל.

וגם יש דברים שאם מדברים עליהם בראיון עבודה, עוד לפני שמתחילים לעבוד, יש מקום להידברות ולשנות דברים לפי רצוני. הרשימה הזו בעצם מניחה אותי בנקודת המוצא שלי, וכל הבלבול מסביב לא ישפיע עלי כי אני עם רשימה בנויה מראש. (את הרשימה רצוי

בריאים בגופם ובנפשם ושוטב להם.. כי בינינו מה עודף
כסף יעשה להם?....

בהצלחה!! אני חווה את זה באופן אישי ממש!
ובחודשים האחרונים בפרט....

המטרה שלנו היא לפרנס, ועם זאת להיות מרוצים ושמחות

אני חושבת שצריך לזכור מה המטרה שלנו בעבודה,
המטרה שלנו היא לפרנס, ועם זאת להיות מרוצים
ושמחות.

בקשר להכנסה - אם אנחנו מסתדרים עם המשכורת
שיש לנו, אין שום סיבה לעבוד יותר קשה, אם זה יותר
שעות, או מקום יותר רחוק, או תפקיד שדורש יותר עול
על חשבון הבית. העבודה היא גזירה של השתדלות
ואנחנו לא צריכות להחמיר עלינו את הגזירה הזו.

בקשר לסיפוק והנאה - אז כמובן שאין צורך לסבול
בעבודה או להשתעמם, וכל אחת רוצה להרגיש סיפוק
במה שהיא עושה, אבל צריך לחשוב עד כמה הסיפוק
אמור להגיע מהעבודה, או שאפשר להסתפק בעבודה
נחמדה גם אם לא סופר מאתגרת, ולהיות יותר פנויה
ורגועה לבית ולעצמך - ולשמור את הסיפוק לאזורים
החשובים בחיים.

הרבה הצלחה!!

הצליח להגיע לסף הנדרש. ואז הציעו לי עבודה אחרת.
פר שעה - התשלום גבוה יותר, אבל זו רק חצי משרה...
ויש משכנתא, ויש הוצאות ו - מה עושים?
בעלי התקשר לרוב שאמר לו (וכמובן שזו תשובה
שמתאימה לנו): כל היציאה לעבודה - היא כדי למלא
את חובת ההשתדלות. אם אשתך לא יכולה - זו לא
ההשתדלות שלה, ולא יעזור שתעבוד עוד שעות.
הכסף שמגיע לכם - יגיע גם בעבודה עם שכר נמוך
יותר. ב"ה עברתי עבודה. מרוצה עד הגג, הבית והילדים
מרוצים עוד יותר, וגם חשבון הבנק לא ניזוק בכלל...

מה זו קריירה? כאשר המשכורת הציקרון מספיקה, ורק רוצים את הכסף שמוצא בחופו, אבל הילדים והבעל (ואת!) נהנים מהעבודה הנוכחית...

אני כבר 5 - 6 שנים בשוק העבודה, זה לא
המון אבל גם לא מעט.

מה זו קריירה? אפשר לומר שכאשר המשכורת
בעיקרון מספיקה, ורק רוצים את הכסף
שמוצע בחופו, אבל הילדים והבעל (ואת!)
נהנים מהעבודה הנוכחית (לדוגמא מהבית
ולא מרחוק, 8 שעות ולא 9). או שנראה שכולן
עוברות אותך ומתקדמות הלאה בסולם, וגם
החרדיות הכי חזקות כבר נוסעות לפה ולשם...

לא להתפתות לכבוד ולכסף, ובעיקר לתענוג לומר
לר"צ אני עוזבת!! ואז "אויש.. והמון מחמאות מכולם...
" לדעת שהמחמאה העיקרית זה שהילדים גדלים

- עד כמה זה השתדלות בפרנסה? וענה: כפי היכולת,
וצריך להגיע לקצת פחות מהיכולת. זו השתדלות.

האימרה הזו מנחה אותי במשך שנים. כן, להשאיר
לעצמך מרווח נשימה קטן. לא לשחוק את הכוחות עד
קצה היכולת. וגם כשאת כבר עובדת ומבוססת במקום
שלך, צריך כל הזמן להיות עם יד על הדופק ולבדוק
האם העבודה עדיין מתאימה לי? מתאימה לצרכים של
הבית?

ב"ה החיים שלנו דינמיים ולא כל מה שהתאים לי לפני
שנה/ שנתיים / חודש / חודשיים עדיין מתאים לנתונים

של היום. היי קשובה
לעצמך ולצרכים של
יקיריך, וכמובן התחזקות
תמידית באמונה שהוא
המפרנס ואת פותחת לו
את הצינור. בהצלחה

כל היציאה לעבודה - היא
כדי למלא את חובת
ההשתדלות. אם את לא
יכולה או מידי קשה לך -
זו לא ההשתדלות שלך

עבדתי במשרה מלאה
(והאמת, לא כל כך

מכניסה...) אבל הרגשתי שלא מתאים לי. היה לי קשה
לתמרן בין הבית לעבודה, בין התינוק וימי המחלה
הבלתי נגמרים, לבין שעון הנוכחות שאף פעם לא

כל אחת רוצה
להרגיש סיפוק
במה שהיא עושה,
אבל צריך לחשוב
עד כמה הסיפוק
אמור להגיע
מהעבודה

קריירה זה לא גובה שכר ולא היחס שמקבלים במקום העבודה - אלא קביעת הערך העצמי לפי תפקיד, הצלחה והתקדמות במקום העבודה

קריירה אין לה קשר למקום העבודה, אלא ליחס מצד
העובד לעבודתו.

יכולה להיות מורה בבית יעקב, שאצלה העבודה
היא במקום הראשון, מודדת את הצלחתה בחיים
לפי ההערכה של המנהלת, או ההתקדמות שלה
בתפקידה השונים, משקיעה את כל המשאבים שלה
בעבודה, משתלמת ללא גבול ועל חשבון כל דבר, וזו
לגמרי אשת קריירה. אפילו שבמקרה של מורה יש
צידוק רוחני של "תפקיד חינוכי".

קריירה זה לא גובה שכר ולא היחס שמקבלים במקום
העבודה, אלא המקום שהאדם עצמו מייחס להצלחתו
והתקדמותו בעבודה, כמות המשאבים שהוא מוכן
להשקיע בהתקדמות הזו, וראיית הערך העצמי שלו
לפי תפקידו במקום העבודה.

הגבול באמת דק. אבל צריך לשים לב: מה שמספיק לנו עכשיו מבחינה כלכלית - כל מה שמעבר זה מיותר ומעבר להשתדלות

הגבול באמת דק. אבל צריך לשים לב: מה שמספיק
לנו עכשיו מבחינה כלכלית - כל מה שמעבר זה מיותר
ומעבר להשתדלות. המטרה שלנו היא להשתדל
לפרנסה, ברגע שהשכר הוא הגיוני למשפחה אין צורך
להשתדל מעבר אליו.

אז אם מדובר על אותם נתונים וההבדל הוא רק השכר

- צריך לעשות חושבים ולשאול.. אולי זו דרך שהקב"ה
שלח לכם לחסוך. אבל אם מדובר על עוד שעות או עוד
נתונים שהם ויתור והם באים על חשבון הבעל/הילדים
/הבית/ הכוח - ברור שזה מעבר להשתדלות.

אגב, ויתור על רמה של יראת שמים או על סביבת
עבודה נקיה אינו נכלל בגדר השתדלות נצרכת גם
כאשר הפרנסה אינה מספקת.

תודה על המדור המדהים!

מה יקרה בשעת ניסיון כאשר גם הבית צריך אותך וגם העבודה, מה ימשוך אותך יותר?

השאלה היא מה העיקר, מה עומד בראש סולם
העדיפויות, מה תופס אותך יותר. ברור לי שכל אחת
תגיד שהעיקר זה הבית וכו ואני באמת מאמינה, אבל
צריך לחשוב מה יקרה בשעת ניסיון כאשר גם הבית
צריך אותך וגם העבודה, מה ימשוך אותך יותר?

כמובן שיש את הענין של מחויבות לעבודה וכולי, אבל
יש גם מחויבות לבית, וצריך לקחת עבודה שהמחויבות
שבה לא תפגע במחויבות של הבית, ולפעמים
המחויבות לעבודה זה רק תרוץ כי זה מה שיותר מושך.

אם העבודה היא באמת בשביל הבית בתור אמצעי אני
חושבת שהבחירות יהיו נכונות. צריך להתחבר למקום
פנימי ואמיתי ולחשוב בשביל מה אני רוצה את זה.

השתדלות - רצון לעשות את תפקידי העבודה בנאמנות, קריירה - שאיפות גדולות ורצון למצוא גבוהה העבודה, בלי שהמטרה היא פרנסה

שאלתי על זה את בעלי, ויצרתם לנו נושא נפלא לדיון.
אז תודה. להלן כמה מסקנות:

קריירה זה לא רצון לעשות את תפקידי בעבודה
בנאמנות, בשלמות ועל הצד הטוב ביותר, אלא
כשנלווית לעבודה תחושה של רצון להרשים בתוצאות
ובהצלחה. ביטוי לכך יכול להיות - להישאר לעשות
שעות נוספות בלי שהמטרה היא פרנסה. (כשהמטרה
היא פרנסה אנחנו מגיעים לשאלת אמונה וביטחון שזו
סוגיה נפרדת)

עוד סימפטום - שאיפות גדולות ורצון למעמד גבוה
בעבודה שלא באות מרצון לפרנסה טובה יותר. (ושבו
בלי להיכנס לעניין אמונה וביטחון).

נכון, המשכורת לא גבוהה, אבל כ"ה מסתדרים, העיקר שלילדים יש כסף...

כשבררתי על מסלולי הלימודים אי שם לפני כ 15 שנה,
היה לי ברור שאני לא הולכת ללמוד תכנות ולא בגלל
שיש לי כחות כישרון, הסיבה המשמעותי היתה שעות
העבודה אח"כ (חוץ מזה שהנה"ח היה מקצוע החלום
שלי משום מה...)

מעריכה את כל אלו שמסתדרות עם לעבוד 8 - 9
שעות ביום ועוד לנהל בית ולחיות. ידעתי מראש שאני
לא בנויה לזה וב"ה אני מנהלת חשבונות 6 שעות ביום
וזו מספיק לגמרי.

זוכרת אם אמר את זה הרב רייך או הרב לוינשטיין, אבל מאז הוא הולך איתי.

לזכור שעצם היציאה לעבודה היא הכרח והלב שלנו נמצא עם המשפחה. מכאן ההתלבטות הרבה יותר קלה. הגדירי מספר שעות עבודה קבוע, והפיקי את המקסימום. המושג קריירה לקוח מעולם זה, שהתכלית שלו גשמית ולא מתאים לנו. **השתדלות עושים במינימום, ובשמחה של סיפוק בהשגת המטרה.**

לשאל את הבעל. הוא הרבה פחות נגוע. וכן אכפת לו ההכנסה שחשובה למשפחה, אבל הוא לא בתוך הלחץ של העבודה, מה המנהל מצפה ממני, איך יסתכלו עלי וכו'. ואם זכית, והוא גם יושב ולומד, אז הוא גם דעת תורה. מניסיון אישי, זה הכי קל, נגיש, נכון ואמיתי. בהצלחה רבה!

אני חושבת שהמדד זה כשהדברים מתנגשים מה תשימי לפני מה. כלומר: מותר לאהוב את העבודה מותר ואף רצוי להנות, מותר לך לרצות להתקדם, אבל

זוהי דעתי... וזה באמת קו גבול מאוד דק...

וואו, זה כ"כ מורכב! לדעתי אין לזה תשובה, כל אחת צריכה לבחון לאיפה החץ שלה מופנה. אם זה לבית, לבעל, לילדים והעבודה היא כלי - אז זה בסדר. אבל אם העבודה נהיית העיקר והכל נדחק הצידה זה כבר סימן למשהו לא טוב. שאלת השאלות!!!! צריך מלא סיעתא דשמיא ותפילה שתהיה פרנסה מצויה ליד הבית, כמה שפחות השתדלות והכי הרבה רוח. הלוואי על כולם!

**אם העבודה גורמת
לכך שנהרס הקשר עם
המשפחה ועם הילדים,
אז זה כבר נהפך
לקריירה.**

מבחן התוצאה - אם העבודה פוגעת בבריאות שלך, בחיוניות שלך, בכומר הריכוז שלך, או לחילופין בתפקוד של הבית (אם הבית מתנהל כראוי עם עזרה טכנית פה ושם מבחוץ, זה מצוין), או

בקשר שלך עם הקרובים והיקרים לך, ורק את יכולה להבחין בהתרופפות, אם יש ירידה באחד התחומים סימן שהעבודה חרגה מחובת ההשתדלות.

יש משפט ששמעתי במהלך לימודי בסמינר, ואני חושבת שהוא משפט שמסכם את העמדה שלי לגבי קריירה או השתדלות ראויה: "ביום שתהיי בעבודה וראשך לא יהיה בבית - זה הזמן לעזוב. וביום שתהיי בבית וראשך בעבודה - זה גם הזמן לעזוב..."

נכון, המשכורת לא גבוהה, אבל ב"ה מסתדרים, העיקר לילדים יש אמא שמספיקה אפילו לנוח חצי שעה עד ... אז אולי זה עניין של חשיבה מקדימה.

צריך להאמין, לזכור ולהזכיר שלפני הכל צריך ברכה בכסף. וברכה באה בכסף כשר...

תודה על המדור המחזק!

לגבי קריירה או השתדלות...

דבר ראשון צריך להאמין, לזכור ולהזכיר שלפני הכל צריך ברכה בכסף. וברכה באה בכסף כשר...

דבר שני, תהיי עם יד על הדופק, מדי פעם תעצרי ותעשי "חושבים", אולי תתיעצי גם עם אנשים מסביבך ותנסי לבדוק האם העבודה סוחפת או סוחטת או דורשת מדי, או מושכת לשעות נוספות בלי סוף, או מטרידה אותך וגם לפעמים אולי מעיקה, מתסכלת, מנצלת...

ברגע שאת מרגישה כך זה המקום להבין שזה לא זה. דרוש שינוי. חשיבה מחודשת, התייעצות, וכד'. בהצלחה רבה

בקצרה...

זו באמת שאלה מאוד חשובה וכל הכבוד לך!

לדעתי המדד הוא כמה העבודה באה על חשבון הבית, גם מבחינה טכנית וגם מבחינה רוחנית. אם העבודה גורמת לך שנהרס הקשר עם המשפחה ועם הילדים, אז זה כבר נהפך לקריירה.

וכמובן אם העבודה באה על חשבון הרוחניות ומורידה...

שאמנם צברתי בהן ניסיון, אך לא לתקופה ארוכה. פעם קיצוצים ופעם חברה שנמכרה לצרכים פוליטיים ומרבית עובדיה פוטרו. הכל לא היה יציב, הכל היה רעוע. בעוד אני רואה את חברותי עומדות על רגליים זקופות, יציבות. קמות בבוקר, יודעות לאן הולכות - הכל בעיני רוחי כמובן.

היום אני יודעת להודות על המתנה הזאת, של חוסר היציבות, שכן הרבה יותר קשה להפיל אדם שלא נאחז במשהו. ומעבר לכך, הודיה שפורצת יום יום על מה שנראה מובן מאליו והוא כל כך לא כזה.

מצאתי את עצמי ביום מן הימים ללא עבודה, בחורה רווקה, השוק רווי... שנה שלימה בבית!! זהו, שלא בדיוק בבית. במהלך השנה הוזמנתי לכנס שנערך על ידי אחת החברות ובו השתתפו כמה עשרות אנשים ונשים. בסיום הכנס הוזמנתי לראיון אישי ומקצועי. לא תכננתי להימנות על עובדיה של אותה חברה. אבל. התראיינתי, איך אומרים? - בשביל הקטע... באותו הראיון הבהרתי חד משמעית שאני לא אהיה מוכנה לעבוד בסביבה מעורבת. והלא יאומן קרה, מתוך כלל האנשים, נבחרנו שלושה לעבור את הקורס שהחברה מעבירה במחיר מסובסד (למתקבלים לעבודה), במטרה לשלב אותנו בעבודה.

הקורס היה מסיבי, עיוני, מתומצת ודורש. נאלצתי לנסוע לאזור מרוחק פעמיים בשבוע, בערב פסח. ללמוד בלי סוף מהבית ולהתאמץ - אך מבחינתי, אחר התייעצות עם הורי, זאת היתה ההשתדלות. זמן מה לאחר סיום הקורס, הוצעה לי המשרה. אך קודם לכן

בהתלבטות. אם אני לוקחת עוד עבודות כואב לי הלב על הבית, ואם אני פחות בעבודה קשה לי עם המשכורת הנמוכה.

אין לי כללי אצבע, רק יד על הדופק עם הרבה תפילה לא להיכשל, ובכל הזדמנות לשאול שוב את עצמך האם במכלול השיקולים כולם את במקום הנכון שלך. כשאת רואה שזה על חשבון הבית - כלומר את עייפה, עצבנית, ממוטטת, אין לך כח לילדים או לבעל וכו.

האסע שלי אל ה - קריירה! אסע ארוך ומרתק, מפצים ומפתיע... מי מכן, שאוהבת לקרוא סיפורים בהמשכים, מוזמנת להמשיך איתי באסע

האמת, שזה זמן רב התלבטתי איך ומתי לשתף במסע שלי אל ה - קריירה! שכן, המסע הוא ארוך ומרתק, מפעים ומפתיע, אבל את סופו טרם אדע... מי מכן, שאוהבת לקרוא סיפורים בהמשכים, מוזמנת להמשיך איתי במסע.

נקודת ההתחלה היתה בהחלטה ללכת על מסלול מחשבים. אז קיבלתי מכתב מרגש מאמי היקרה, בו היא מתחננת שאבטיח לה שלא אלך אל המקצוע כאל מטרה לגריפת הון וקריירה, אלא כדי לפרנס בית של תורה. אז עוד לא ידעתי את העומד לפני.

סיימתי לימודים בהצלחה ובהצטיינות, ומיד התחלתי עבודה. הכל היה נראה זוהר ומבטיח, עד שמשוהו החל לקרטע. מצאתי את עצמי נודדת בין עבודות,

- - - כשהערכים מתנגשים, התורה מתנגשת עם העבודה - מה תשימי לפני מה, זה המבחן!

שלום, בקשר לעבודה - לאו דווקא משרה יותר ניהולית והתקדמות תגרום לכך שזה יבוא יותר על חשבון הבית, לפחות כך אני רואה את הדברים. לפעמים התקדמות בעבודה יכולה להביא שיפור בתנאים שיאפשרו לך לעשות יותר למען הבית.

צריך תמיד לזכור: כסף הוא לא מטרה, הוא אמצעי לחיים נוחים יותר. ברגע שהעבודה פוגעת בחיים הטובים, אין לי למה להרוויח הרבה כסף... אם חיי המשפחה, הילדים, הרוחניות או מצב הרוח שלי נפגעים מהעבודה, המטרה לא הושגה.

אני חושבת שקריירה יכולה להיות בכל מקצוע. אני אישית למדתי חינוך מיוחד וכל הזמן אני שומעת משפטים כמו: תתקדמי, את צריכה להיות בשיא, ללמוד עוד, להשקיע. חושבת שרובנו התבלבלנו קצת.

אני חושבת שכל עוד אני יותר חושבת על הבית כשאני בעבודה מאשר על העבודה כשאני בבית, אני יודעת שאני בדרך הנכונה ושהעבודה משמשת אצלי כאמצעי ולא כמטרה...

אשמח מאד לקרוא את התובנות, הנושא תמיד

ואז, הגיע "זבנג" נוסף.. באמצע השיעור, אבא שלי שליט"א מתקשר אלי ומיידע אותי לגבי הצעת שידוך שמעוניינים בפגישה.. ומה קרה אז? הלב נתר שבעתיים, איך? איך אני הולכת להכניס את זה לתוך חיי - ו"זה" - הכוונה לשידוכים..

פתאום הבנתי, שמשהו פה לא בסדר איתי! משהו פה מניע אותי חזק להמשיך ולדרוס את הערכים החשובים עליהם הושתתו חיי.. ועזבתני!!!

ושוב, נשארתי בחורה רווקה.. למען האמת, היום וגם אז, כשהתאפסתי, שמחתי על שנות הרווקות הרגועות והשפיות שהיו לי.

לאחר תקופה התארסתי בשעט"מ. אבל... יושב בשמים, מתכנן התוכניות, ואני המובלת. כשבועיים לפני החתונה, נקראתי לשיחה על ידי הבוס. הוא הציג בפני את העובדה שכבר ידעתי, שראש הצוות שלנו ועוד אחת מהותיקות מתעתדות לעזוב לטובת משרה כעובדי חברה, ולכן שאל לדעתי אם אני מוכנה לקחת על עצמי את הובלת צוות הבנות החרדיות.

היה זה עבורי פרגון, הראיתי את נכונותי, אבל טרם אישרתי את הדבר. זאת משום העובדה, שבמקביל יידעו אותי שלאותו בוס יש משרה נוספת, והיתה לי עדיפות להיכנס להיות עובד חברה (ולהישאר פיזית בקבוצה חרדית) מאשר לקחת על עצמי תפקיד ניהולי יותר, שפחות דיבר אלי, ולהיות עדיין עובד קבלן. הבוס

את הצעד וכן ללכת להשלים את לימודי התואר. לרגע, היתה לי תחושת החמצה על כל אותן השנים שהלכו "כביכול" לאבדון.. אך לא לזמן רב..

נרשמתי ללימודי השלמה לתואר באחד מהמכונים החרדיים בארץ, יחד עם מספר בנות נוספות שהלכו על זה הרגשתי שאני עושה צעד משמעותי (היום אני יודעת לומר, שזה לא היה מהמקום הנקי של ההשתדלות). המרחק בין מקום מגורי לבין מקום הלימודים היה לא קטן, ודרש ממני לצאת בשעות בוקר מוקדמות, אבל לא רק.. סייעני אבא שבשמים, וקבלתי הארה שמיימית כבר בפעם הראשונה או השניה שהגעתי ללימודים.

היה זה יום שישי חורפי וקצר. פתאום אני קולטת שמערכת השעות אינה תואמת את האוטובוסים הישירים.

ולכן, עלי לנסוע בשני אוטובוסים ולהגיע בשבתות הקצרות, במקרה הטוב כשעה לפני שבת עם נשימה טרופה. מאז שאני זוכרת את עצמי, קיבלתי על עצמי שבת יחד עם אמי כחצי שעה קודם להדלקת הנרות, ומאז שנות נערוטי אני שותפה בהכנות ובניקיונות לשבת... תמיד קבלתי את השבת ברוגע, אחרי מנוחה... האם אני הולכת כך "לשרוף" את שבתותי, תמורת תואר שאולי אסיים?? האם התואר ידרוס את ערכי?? - חשתי את הלב נשרף! כולי הייתי תחת סערה.. מה עושים???

האם אני הולכת כך "לשרוף" את שבתותי, תמורת תואר שאולי אסיים??

התעדכנתי שהחברה לא עמדה בדיבורה, וכן מתעתדת לשים אותנו גבר עם שתי נשים, כאשר אחת מהן פחות שמורה..

באותו הזמן, כיום קודם לכן, התחייבתי בע"פ לאיזו חברת תיירות, לתת את שירותי במהלך חודשי הקדם קיץ. שמחתי על כך שיש לי תירוץ הוגן, וסירבתי להצעה...

באותה השנה קיבלתי הצעת עבודה נוספת שלא קרצה לי בכלל. במיוחד לאור העובדה שבעבר כבר חוויתי חוויה פחות נעימה עם חברת הקבלן וכן התחום פחות דיבר אלי. אך, השתדלות!! הלכתי לראיון, מבחן.. וראו זה פלא, התקבלתי! עם הרבה הרגשת החמצה, הלכתי על זה, בכל אופן בחורה רווקה מתבגרת בבית... השתדלות, לא?

קודם לכן, כאשר סיימתי את שנות לימודי בסמינר, היות וב"ה החלק הלימודי היה פחות קשה עבורי, ובתור אחת שוחרת אתגרים ו"קצת" עם ראש קרייריסטי, אוטומטית חשבתי להתחיל השלמת לימודים לתואר. (כיום ברור לי שעל הוראתם של גדולי ישראל נגד לימודי התואר אין לערער! אך היה עלי ללמוד זאת בדרך הקשה..), אך, הורי החכמים חשבו אחרת. הם חששו שהלימודים ימנעו ממני מלהינשא באותן השנים (והבנתי אותם, במיוחד כשראיתי סביבי כמה מקרים כאלו, שאמנם חשבונות שמים איננו מבינים, אבל יש לנו גם שליטה בנושא, כי עדיין, הבחירה בידינו).

עברו כמה שנים... והשידוך מתמהמה... אז חשבתי שכבוגרת שהשנים בנו אותה מעט, זהו הזמן לעשות

החלטתי לעבור להיות תחת בוס אחר - ולהמשיך להתמקצע בתחום שעניין אותי - שוב, בלי ראיון! אב רחמן שמלווה אותי מאז ועד היום, נתן את חני בעיני הצוות, הם היו מרוצים מעבודתי, ואני שמחתי לקחת על עצמי תחומי אחריות שונים.

ב"ה, לאחר כמה חודשים הייתי לפני לידה. הבוס החדש מידי פעם התעניין בלימודי, הוא גם היה מעוניין שאסיים ועודד אותי לעשות כך. בעיניו הקטנות זאת היתה הדרך היחידה לקבל משרה בכירה בבוא היום. אני המשכתי בשלי, ולא זזתי כהוא זה מהחלטתי. ולו אמרתי: שבמצב שלי כרגע אין לי אפשרות.. הוא ניסה לשלוח כאלו שיציעו לי ללמוד בחופשת הלידה.. ושוב, עמדתי כחומה!! כי הרי החלטתי וכבר הייתי שלימה עם עצמי לגמרי.

משום מה, באחת מהפגישות שלי איתו, "זרקתי" לו, ששמעתי שיש כמה כאלו שהתקבלו למשרת פול טיים על סמך הניסיון שלהם, ללא סיום לימודי תואר. הוא הופתע, וטען שלא שמע על דבר כזה.. וכאן.. הסתיימה השתדלותי בעניין!!

כחודש לפני הלידה הועברה אלי הודעה, שהמנהל מבקש שאשלח מיידית את קורות החיים שלי. המנהל ידע שהחברה אמורה להיכנס לתקופה ארוכה של הקפאת משרות. ולכן, הוא - בשבילי - עשה את העבודה, מאחורי גבי, לא ידעתי על החלטתו, לא התערבתי בתהליך, הוא הגיש עבורי את ההצעה למשרה פול טיים, כאשר כמה שעות לאחר מכן הוקפאו המשרות... הבנתן?? ולא רק זה.. מה הוא מציין בפני באותה

התחלתי לחשוב בכיוון אחר... האם אני אמורה למכור את חיי, לוותר על החיים עצמם או מה שמנעים אותם, לחכות עם בניית הבית האישי שלי, עד שאסיים את התואר??? ומי ערב לי בכלל שאסיים???

ושוב... שוב התחבטתי.. שוב התהפכתי על משכבי.. מה הוא המניע החזק שעומד מאחורי זה? והמסקנה היתה: כל ההשקעה שלי בלימודי השלמה לתואר, תחת מעטה של השתדלות לפרנסה, הינם אך ורק מעטה לקריירה! שאלתי את עצמי, מה היא השתדלות לפרנסה?? והבנתי עמוק בתוך הלב, שהשתדלות לפרנסה לא אמורה להיות כל כך מעיקה וכואבת, לא אמורה לדרוס את הערכים והחלקים החשובים של האישיות שלנו. ווודאי ובוודאי לא לבוא על חשבון התפקידים החשובים שלנו בחיים.

ואכן.. עם קושי עצום ותחושות החמצה הפסקתי שוב את הלימודים באמצע קורס.. אבל... התחלתי לנשום!! והיום אני מודה לה' שהכניס בי את התבונה לעשות את הצעד הזה ולזכות בחיים, לזכות בחיי משפחה טובים, שרק הולכים ומשתבחים.. שמי היה יודע איך היו נראים היום לולא הצעד שעשיתי. בהמשך הגעתי להרגשה של שלימות עם ההחלטה. משמים ראיתי בחוש, שעשיתי את הצעד הכי נכון ומתבקש.

והסיפור עוד לא נגמר.. לאחר שנה חלו שינויים בחברה, ונתבקשתי להחליט בין שתי משרות שהוצעו עבורי. להישאר תחת אותו בוס, אך בתפקיד שונה. או להמשיך בתפקידי, אבל תחת בוס אחר.. זה היה קרש הצלה עבורי, ששוב הגיע ללא התראה, ללא השתדלות מצדי.

הופתע מהבקשה, גם מחברת הקבלן ניסו לשים רגליים. אבל, נשתלו אנשים שמשום מה לקחו על עצמם לעשות את העבודה בשבילי..

אחרי כשבוע לא קל (שבוע לפני החתונה), שבהם ניסו להערים עלי קשיים קורא לי הבוס לשיחה, ואומר: "החלטתי להמשיך איתך בתהליך, ללא ראיון, ללא מבחן. רק תתפטרי מעובד הקבלן ותירשמי ללימודי תואר".

שבוע לפני החתונה, שוב עשיתי צעד.. נרשמתי הפעם ללימודי תואר בצורה יותר גמישה, מהבית.. - כך חשבתי. שכן לסרב לגמרי לא יכולתי.

התחתנתי ב"ה!! כחודש לאחר החתונה, התחלתי את הלימודים.. זה היה דורש.. קשה.. זה זרם בכל ישותי!! רוחות סערו בתוכי.. ידעתי שבראש ובראשונה אני מחוייבת לאתגר הגדול לו חיקיתי כל כך - בניית הבית האישי שלי, והנחת היסודות החשובים כל כך בשנה הראשונה, דבר שדרש את כל הנוכחות, תשומת הלב וההשקעה שלי. רציתי להשקיע בכל החזיתות אך לא הצלחתי לפנות את את ראשי לגמרי. גם כשלא למדתי, כי כביכול השקעתי בבית, הייתי נתונה פנימית תחת לחץ של משימות, לימודים, השלמה, מבחנים..

והמשכתי.. תחושות של "אני אעשה זאת" ליוו אותי.. הסתכלתי סביבי, ודיברתי עם עצמי: אם הן מסוגלות, גם אני מסוגלת.. למרות שנצרר ליבי לשמוע מאחת ממכרותי, שעלי לוותר כרגע על דברים חשובים "רק למספר שנים מצומצם" כי התוצאה שווה את ההשקעה והמאמץ - לדבריה!

הזה. נכון, ששום דבר לא בא בלי תפילה, שום דבר לא מובן מאליו, יש תוכנית לכל אחד. אבל התפקיד שלנו הוא לרצות. לשאוף לקריירה מסוג אחר!!!

לאחר זמן קצר מאז שובי מחופשת הלידה פנה אלי אחד מהקולגות החזקות ומקצועית בצוות, שעזב את החברה כמה חודשים קודם לכן, בהצעה לשלוח לו קו"ח במטרה לקדם הצעת עבודה, אשר לדבריו בתחום מעניין ושיפור שכר משמעותי. שוב השתולל משהו בקרבי, זאת משום שחוויתי מעט ירידה בחשק בעקבות שינויים בצוות.

אבל שוב, אזרתי אומץ ודיברתי אל עצמי: האם תהיה גמישות בשעות כמו עכשיו? - ספק, האם אצטרך להוכיח את עצמי ולתת מעצמי גם מעבר בעבודה חדשה? - כנראה שכן, האם מישור יזדהה ויכיר בערכים שלי? - כנראה שלא. האם אוכל לעבוד מהבית? - מה שעבורי כרגע הוא קרש הצלה - ספק, וכן על זו הדרך. שאלתי את עצמי שאלות, ועניתי עליהן, עד שהגעתי להשלמה ברורה, שעלי להישאר במקומי הנוכחי, ויש מי שיוביל אותי לחוף מבטחים. ברוגע ובשלווה, בהשלמה ברורה.... ובעז"ה גם הלאה.

שיכול להיות, גם אם לא תמיד זה נראה לעיני בשר ודם. אני חיה את חיי ברוגע ובשלווה..

כחודש וחצי לפני צאתי לחופשת הלידה השנייה, לה כבר ציפיתי בכליון עיניים, הייתי אמורה להעביר את הידע שלי ל - 5 אנשים. הדבר גרם לי לחץ אטומי, בעיקר בגלל התקופה בה היינו - ערב פסח. בערב פסח ממש, שלחתי סיכום עם לינקים לכמה נוגעים בדבר, וקבעתי פגישות צפופות מיד לאחר הפסח. אבל, ה' שאוהב אותי מאוד, ריחם עלי. ובמהלך הפסח ילדתי, הכי בזמן שיכול להיות מבחינתי, ילד בריא ושלם, ואמא מאושרת, ו...חופשית - כן גם אותה ילדתי. נולדה כאן אמא. אמא לשני זאטוטים, שהצליחה להנות מחופשת הלידה, למצות אותה בקשר עם הבעל והילדים, בלי לחץ של חזרה לעבודה..

גם אם היתה איזו מחשבה על מי הפעם יקח את העבודה, היא עברה מיד. יידעו אותי, שרוב המשימות שהיו לי נשארו בעיני, אבל עדיין ידעתי שהדברים הדחופים יעשו... אבל. מה אכפת לי? חופשת הלידה הזאת היתה אחרת, היא הביאה אותי לתפילה מעומק הלב לזכות לעוד הרבה חופשות לידה. לזכות להיות עם הילדים, להיות מחוברת אליהם גם כאמא עובדת, ולהבין תמיד שזה העיקר והתפקיד שלנו בחיים. לדעת שאלו השנים הקריטיות עבורנו בשביל למלא את היעד

שיחה? "את לא צריכה להשלים לתואר, רק אם את רוצה בשבילך, הכנסתי אותך תחת משרה של מהנדס" קחנה אוויר... זה לא נגמר.. לפני צאתי לחופשת הלידה, סובבו אותי תחושות לא קלות. הייתי שאובה לתוך העבודה, השקעתי את כל כולי, עדיין בלי ילדים. שאלתי את עצמי: מה יהיה? האם עכשיו כשאצא ישכחו ממני? מישור אחר יתפוס את מקומי? האמת, שגם בחופשת הלידה לא שחררתי לגמרי, עקבתי, הייתי בקשר, עזרתי ככל שיכולתי.. וחזרתי אפילו מעט מוקדם משיכולתי...

חזרתי לצוות קצת שונה.. אחת מבין אלו שחנכתי טרם צאתי לחופשת הלידה, נכנסה חזק לתפקיד וכבר יחסה אלי השתנה. היה לא קל לעבוד איתה.. וזה העלה לי מחשבה זרה וקטנה כי הכל בגלל שלא הייתי.

אבל שוב התאכסתי.. ומסובב הסיבות, הקרה בפני שוב שיחה עם המנהל שהציע לי לקחת על עצמי תפקיד אחר - שקרץ לי הרבה יותר. ברור שהסכמתי!! תוך זמן קצר, בס"ד, הצלחתי בו והובלתי תחום מסוים. אבל, תוך זמן קצר נוסף, "נאלצתי" ב"ה שוב לצאת לחופשת לידה. הפעם צבט לי קצת פחות..

ולמה?? כי גם אדם עקשן כמוני התחיל להפנים... שמה שלא אעשה - ביד ה' הוא. וההפך, אם אעשה מה שצריך לעשות, דברים יעשו מאליהם בצורה הכי טובה

קריירה \ שיר

שלום רב, בעבר כתבתי שיר קטן
על הנושא כדי לבטא את הכאב על
הסחרור הגדול בו אנו חיים בנושא
הקריירה. אם תראו לנכון, תפרסמו.
ישר כחן על הכל.

קריירה - קרי רע!

בחוץ מנשבת רוח הקידמה
על דלתינו מתדפקת בתחינה
אנא הכניסוני פנימה
נא קבלו את הרפורמה

אשה ובת - אל תשארי מאחור
נצלי כשרונות, יכולות
ממשי את עצמך, התפתחי
צעדי עם המודה של זה הדור

העיתונים גדושים בפרסומים
ראיונות וכתבות על נשים
שלא נשארו עם הסינר בביתן
כאלה פשוטות, מי ידע על חכמתן??

רוח קלילה מנשבת
על דלתינו מתדפקת
כולן נסחפות ומטפסות לפסגה

אקדמיה, תואר או לימודי תעודה

שווה המאמץ וכדאית ההשקעה
זו עבודה קשה אך שכרה בצדה
מובטחת משכורת רצינית וכבדה
תפקיד מכובד 'על רמה'

ללא התיעצות ומחשבה עמוקה
עד מהרה ננטשת המערכה
אמא - לא רק בבוקר עובדת
יש לה משרה נוספת...

אמא - תלמידה מתקדמת
למבחנים רציניים היא ניגשת
אבא, צריך להושיט יד תומכת
לשאת בנטל, ואף להיבטל מה'סדר'

שניצל סויה ופסטה
זו המנה הקבועה
אמא תשוב בלילה מותשה
חסרה לנו מאוד הפינה החמה בליבה

זהו - החלום התגשם
הושג התואר המשתלם
ומכאן לקריירה המסחררת
את הבית המיושן - תרתי משמע
היא הופכת!!

חברות יקרות,

בל נתפתה ובל נחשה
לרוחות זרות -

לא ניתן לחדור!
את יסודות הבית
מאיימות הן לנתץ ולשבור...

על כך השמן הטהור
היטב היטב נשמור
ניתן לב אל מעשינו
לבד יביישונו באחריתנו

נתחזק באמונה תמימה
כי רק הוא ואין בלתו
שולח ברכה בפרנסה
וכל השתדלות נוספת
רק תגרע ותמנע
את ההשגחה מידו הרחבה

כך כתוב בספרים וידוע
כי רק אברך עמל על תורתו ויגע
יזכה להגנה ולהשגחה מיוחדת
כ"בני לוי" שעבדו במקדש
כך הוא וכל משפחתו
את כל השפע משוב ה' יקבלו

נסיר מליבנו כל דאגה
ילדי טיפוחים נגדל בשלווה
הרי זו המטרה והתכלית
להיות אמא אמיתית
ועל כולנה - את עלית ונתעלית!

מי לה' אלינו - נפתח בקריאה!
נמלא את התפקיד באהבה
נייקר את עצמינו
נתמלא בעוצמה
נהדוף רוחות הרסניות
בחכמה ובגבורה

אזי נזכה -
ותחזינה עינינו במהרה
בגאולה השלימה
ישובו תועים לדעה צלולה
ויבנה בית המקדש לתפארה.

שמורה
קהילת העובדות החרדיות

להצטרפות לשמורה לחצי כאן